

Láng Orsolya

ELLENÁLLÓ

Gobbi Hildának

ahogy bézs zakóban, frissen festett hajjal
közelepsz két ifjú rendeződ között
a hátráló kamera megörökíti
elfogódottsággal tagolt lépteid
súlyos érszűkületed van és szívbajod
de felhajtod a konyakot, amit
a színhallgatók élőlánca kínál
megtörik neked a kőkemény magyar
zsömlét, amelybe duhaj-csibészes
mozdulattal beléharapsz
a sört már nem fogadod el a mára
nemzetikereszténnyé avanzsált színésztől
ne marhászkodjatok, nevetsz

harminchárom éve vagy halott

életed utolsó dokumentumában
találgatod: talán csak az a hézag
hogy idén később bújtak ki a krókuszok
nem akarod a közelgő halálra
fogni rosszkedved telét
talán csak ez a hézag, s hogy nem parkol
fehér Zastavád a ház előtt
vajon ha élnél, volna-e egymáshoz
ennyi közünk, mint így, hogy értelek
azért nem fordítottad az íróasztalod
az ablak felé, hogy gyakrabban felállj
mozogni kell: elvben egyetértünk
de a tettek mezeje a te területed

nézd, utálnád, itt most mi van
az újjáépített habzsolja önmagát
ahogyan a párhuzamos utcát az újjépítésű
ingatlanok: minden üveg, beton
sehol egy stukkó, személyes vonás
ez a vadkapitalizmus és a szabadpiac
itt már nem lennének nexusaid
(nekem sincsenek, ezért szólítalak bátran)
„ez nem az én ügyem”, ahogy zsidó barátnőd
mondta a holokausztra – ez nem a te ügyed
ellentétes lennél az ország érdekével
pedig nincs háború és nincs ellenállás
a sarkon tábla „Nagy Imre sokszor megpihent”
a szobrát meg szépen odébb taszajtották

eljátszik mindent, a világ jó színész

tudtál valamit, amikor megjegyezted
sokatmondó, ha egy ország három
nemzetit bont le, míg egyet sem épít
a nemlétezőre hagytad mindened
így emléktábla sincs a házadon
egy nő jön állára tolt maszkkal (nem színész)
pórázt tartó kezében kis csomag
nejlonstancliclibe gyűjtött kutyaszar
a mopsz megbámul, ahogy ablakod
alatt pöfékelek – felszáll a füst
(„Harmonia” rendszerváltás óta nincs)
te a dombon odaát (ami nem az Ararat
vagyis kedvenc konyakod nevét viseli)
egy pont vagy, amelyből kinő a fű

ha volnál, nem kéne kérdezni, mi lesz

ne marhaskodjatok, felelnéd nevetve
amíg zakódon lazán rántanál
a nyakadban himbálózó láncon
világvallások szimbólumai

ide-oda perzselsz, mint egy gömbvillám
be sem fejezve taglejtéseket
gomolyogsz tovább fájós lábakon
kézről kézre, szájról szájra adnak
te meg fogadod az áldozatokat
lejátssza színpadról az egész gálaestet
az a két perc, amíg a nézőtérre érsz
ahol elnémulva leülsz a sötétben
s csak azt látni, hogy szép fejed kigyúl